

Un advocat jove com l'Ignasi Llopis, amb quinze anys de professió a les espatlles, ens parlarà del present i del futur de l'advocacia a casa nostra. Per començar, constatem que un bon professional no deixa mai d'augmentar els seus coneixements: **"Cada dia aprens alguna cosa nova. En totes les professions liberals, i en la meua especialment, et trobes coses noves a diari. Així, cada cop et sorprens menys, però la capacitat de sorpresa no s'esgota."**

Va fer la passàntia amb l'uruguaià Ariel Collazo, una passàntia una mica especial perquè **"es tractava d'un advocat que, a més de dedicar-se al despatx, estava molt lligat a la política i em vaig haver d'espavilar tot sol massa aviat. Ell conduïa el bufet però jo era qui estava allà enfrentant la feina del dia a dia."** L'experiència va resultar difícil però enriquidora: **"S'aprèn de tothom. Era un home amb molta mà esquerra, tolerant, amb una vida política una mica moguda i a la seva edat, uns 56 anys, ja havia vist moltes coses i em va donar bons consells."**

Uns anys més tard s'estableix sol pel seu compte: **"No he estat mai pròpiament associat. En cas de dubte, però, acostumo a trucar algun company més especialitzat i li demano consell."** Preveu que el futur comportarà el creixement i l'ampliació dels bufets: **"La idea és aquesta perquè malauradament el nostre és un ofici que, com tots, demana especialització. El tema jurídic cada dia és més complex i es fa impossible que una persona el domini tot; només cal veure la col·lecció Aranzadi, que fa uns anys publicava un o dos volums de legislació l'any i ara en fa sis o set."** O sigui que la millor virtut d'un lletrat no és tant tenir una gran memòria com conèixer el llibre de consulta més adient: **"Treballem molt amb els llibres a la mà, no tot és memòria. Continuament consultes jurisprudència, legislació..."**

En un àmbit més global, **"crec que el futur del nostre ofici és el despatx col·lectiu i multidisciplinari que pugui atendre un ampli ventall de clientela i oferir-li un bon servei amb garanties. No obstant això, l'advocat que treballa sol, de vegades en un petit despatx annex a la vivenda, no desapareixerà perquè encara existeix a tot arreu. Als advocats ens costa agrupar-nos perquè l'advocacia és una professió individualista. Sovint es fan i es desfan despatxos perquè de vegades és difícil trobar socis lleials i capaços d'aportar coses positives."** Durant un temps l'Ignasi va combinar el bufet amb l'exercici d'advocat d'ofici: **"L'advocat penalista és el que més es veu a la televisió i la idea que se'n té és molt allunyada de la realitat"**, així que aprofitem la seva visita per conèixer les interioritats d'aquest món: **"El torn d'ofici ha estat una escola de pràctiques. Allí aprens a relacionar-te amb els funcionaris, a rebre l'esbranc del jutge, a tractar amb un client que no co-neixes de res, a moure't per la presó Model... És una autèntica escola i no hauria de ser-ho perquè el que no vol una persona que no pot pagar-se un advocat és trobar-se amb un aprenent, però això és el que ha passat durant molts anys. Està ple de lletrats joves, tot i que no són passerells perquè ara se'ls exigeix uns dos anys d'exercici o haver passat per una escola de pràctica jurídica per poder-hi entrar. A més, és un advocat que intenta suplir la manca d'experiència posant-hi moltíssima voluntat. Per aquest interès, de vegades un advocat d'ofici pot, fins i tot, resoldre millor un assumpte penal que un**

advocat més experimentat." Però va arribar un punt en què la dedicació a aquesta tasca **"m'era incompatible amb la feina del despatx, que està fora de Barcelona. Em va fer llàstima deixar els petits delinqüents que hi vaig conèixer perquè anava a la Model a veure'ls, passava encàrrecs a la família, etc. Era una tasca totalment vocacional perquè és una feina mal retribuïda, però me'n vaig anar pensant 'Ara, qui els atindrà?' Me'n sentia la marona."**

En l'actualitat **"treballo bàsicament l'assessoria d'empresa. Vaig entrar al despatx quan era una assessoria i hi cobria les tasques jurídiques anant-hi un parell de cops a la setmana. Passat un temps el propietari em va proposar de vendre-me'i i així em vaig establir pel meu compte. Per això m'he centrat sobretot en l'assessoria d'empreses mitjanes i petites que és un camp molt ampli i faig principalment temes mercantils, laborals i de seguretat social. Tinc un soci, al despatx de Barcelona, que s'encarrega de la vessant fiscal i comptable."** L'Ignasi també ens explica el naixement de les gestories: **"Érem un país sense cap cultura fiscal. L'any 1978 Fernández Ordóñez diu, amb la Llei de la declaració de la renda, que s'han de començar a pagar impostos d'una manera més disciplinada, però sobretot amb l'entrada a la Unió Europea i amb la implantació de l'IVA la gent va adonar-se de la serietat del tema. La complexitat de les gestions va suposar el boom de les gestories i l'assessoria d'empreses. A partir d'aquí, però, també va néixer la picardia de les factures falses, a vegades amb el suport d'alguns assessors."** Una part de la feina de l'advocat mercantil **"era i és explicar el funcionament de les coses i aconsellar els clients, com a mínim, guardar les formes. La nostra obligació és advertir la gent dels problemes que es poden derivar de certes actuacions i aportar solucions."** I continua: **"Acostumen a ser economistes i advocats els especialistes en l'assessoria d'empresa. Gestors i graduats socials, que també tenen una certa preparació, han anat ocupant terreny en l'àmbit de l'assessoria. Tots aquests professionals, en la mesura que es tracta de professions col·legiades i regulades, poden donar una certa garantia als seus clients. A partir del 1986, però, van sorgir els assessors fiscals o tributaris, alguns dels quals potser estan ben preparats. Ells, amb un gran instint mercantil, s'enduen una part del mercat sense estar regulats."** I, en el pitjor dels casos, els professionals regulats han de resoldre els problemes causats per alguns d'aquests assessors. En moments així **"has de tenir una certa psicologia, que ningú ens ha ensenyat, per entendre que aquella persona que tens al davant té un problema, està patint i se l'ha de tractar d'una determinada manera. La gent, però, arriba a confondre el lletrat amb un amic perquè li explica temes molt personals. Hi ha una frase del llibre *La foguera de les vanitats* que reflecteix molt bé aquest fet. Un personatge diu a un altre: 'Jo no sóc el teu amic, sóc el teu advocat i em dedico a això per diners'. Aquesta frase potser és molt colpidora però deixa entreveure que, malgrat la vocació que hi ha al darrera, l'advocacia no deixa de ser una professió."**

Ens acomiadem del nostre convidat desitjant-li tota la sort que li calgui per tirar endavant el seu despatx i que durant molts més anys més pugui continuar combinant vocació i professió.

“Als advocats ens costa agrupar-nos perquè l’advocacia és una professió individualista”

Ignasi Llopis - Viladecans (Baix Llobregat)